

LA MAÑANA

8-2-04

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

El Llibre de les Reclamacions

Vivim en plena societat de consum. De béns, coses i cossos. I de polítiques partidistes. El món com un supermercat regentat per un servicial Mefistofele disfressat de **Bill Gates** i on la màxima descartiana de la racionalitat empírica del "pensar" i de "l'existir" es permuta diàriament amb el "*compro, doncs internet-existeixo*". Obvietats més en línia del globalitzador Walt Disney que de l'estoic **Walt Whitman**: sóc immens, continc multituds...de consumidors, en moments actius i massa sovint passius. El **Woody Allen** de "Zelig" ho exemplifica perfectament, som golafres panxacontentes que abdiquem de la identitat ciutadana per mimetitzar-nos en usuaris anònims i compulsius. Que per no tenir, ni tenim la voluntat necessària, l'acte de valor que ens exigeix avui la tele-

visió: apagar-la. No demanaré, però, un gest tan sobrehumà. **El Show de Truman** ha de continuar...

Però, per què no juguem als adults? Si més no, a fer-ho veure. Perdre d'una vegada per totes la innocència, treure'ns de sobre l'ombra allargada de **Peter Pan** i convertir-nos en **Capitans Garfi** sense pànic al rellotge-cocodrill. Consumidors reivindicatius de responsabilitats il·limitades. I com en restaurants i hotels, exigir el Llibre de Reclamacions. Pel que fa a política, treball, educació, serveis, informació, oci, negoci i qualsevol altre producte fresc del mercat. Clar que com amb la caritat ben entesa, la responsabilitat comença per un mateix. Evitar la invasió de la nostra personalitat pels altres i les seves promeses. D'això **Fernando Pessoa**

en diria reclamar el Llibre del Desassossec.

Vivim dies ben sapastres: carods-rovires que ens volen vendre motos de curta cilindrada nacionalista per a curses tot terreny; tevetrés que en 30 minuts ens manipula tripartidàriament i emotiva a favor de tòpics espanyolistes; immobiliàries que ens venen apartaments per a dos a preus de mercat negre multiplicat per deu; destruccions de llocs de treball tot invocant la inevitable globalització econòmica com si es tractés d'un terratrèmol natural; il·lustríssims bisbes masclistes que criminalitzen l'anomenada *llibertat sexual* (?), monstre de violència de gènere... **Narciso Ibáñez Serrador** manifesta que l'edat mental del públic teledivent és de 14 anys. I ca! Tot just si arriba als 8. Però fent un esforç, en aquestes edats ja se sap escriure. Només convé exigir el Llibre de Reclamacions, ara mateix. No d'aquí a quatre anys, votant. Si de cas botant, engegant a botavant els demagogs, corruptes i caníbals.